



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 463

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 14 august 2001

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE			
645.	— Decret privind acordarea drapelului de luptă Comandamentului Corpului 4 Armată Teritorial „Mareșal Constantin Prezan”	1	
646.	— Decret privind acordarea drapelului de luptă Comandamentului Corpului 1 Armată Teritorial „General Ioan Culcer”	2	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 152 din 10 mai 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. 1, art. 172 alin. 1 și ale art. 224 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 147 alin. 2 și art. 258 din Codul penal	2-6	Decizia nr. 159 din 15 mai 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	6-8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		113. — Ordin al ministrului industriei și resurselor privind aprobarea unor reglementări tehnice pentru recipiente — butelii	8

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind acordarea drapelului de luptă Comandamentului Corpului 4 Armată Teritorial „Mareșal Constantin Prezan”

În temeiul prevederilor art. 92 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României, precum și ale art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare, având în vedere propunerea ministrului apărării naționale,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se acordă drapelul de luptă Comandamentului Corpului 4 Armată Teritorial „Mareșal Constantin Prezan”.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 10 august 2001.
Nr. 645.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind acordarea drapelului de luptă Comandamentului
Corpului 1 Armată Teritorial „General Ioan Culcer“**

În temeiul prevederilor art. 92 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României, precum și ale art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare, având în vedere propunerea ministrului apărării naționale,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se acordă drapelul de luptă Comandamentului Corpului 1 Armată Teritorial „General Ioan Culcer“.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 10 august 2001.
Nr. 646.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A N r. 152

din 10 mai 2001

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. 1, art. 172 alin. 1
și art. 224 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 147 alin. 2 și art. 258 din Codul penal**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. 1, art. 172 alin. 1 și art. 224 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 147 alin. 2 și art. 258 din Codul penal, excepție ridicată de Marta Toader și Oprea Voinea în Dosarul nr. 1.184/2000 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public arată că asupra constituționalității dispozițiilor criticate Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 210/2000 și prin Decizia nr. 192/2000, respingând excepțiile ridicate. În consecință, se solicită respin-

gerea excepției, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 august 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.184/2000, **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1, art. 172 alin. 1 și art. 224 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 147 alin. 2 și art. 258 din Codul penal**, excepție ridicată de Marta Toader și Oprea Voinea într-o cauză penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile art. 6 alin. 1, art. 172 alin. 1 și art. 224 din Codul de procedură penală nu asigură persoanelor cercetate, în faza efectuării actelor premergătoare începerii urmăririi penale, exercitarea dreptului la apărare, încălcându-se astfel art. 24 alin. (1) și art. 20 din Constituție, precum și prevederile art. 6 pct. 3 lit. a)—d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, se arată că prevederile art. 147 alin. 2 și ale art. 258 din Codul penal

contravin art. 72 alin. (3) lit. i) din Legea fundamentală. În motivarea acestor susțineri se arată că „în faza actelor premergătoare se pot administra orice mijloace de probă în secret, fără ca acuzatul să ia la cunoștință oficial despre faptele ce i se impută”, precum și că în aceeași fază „persoanei cercetate, împotriva căreia se administrează probe în acuzare, nu-i este garantat dreptul la apărare, întrucât formal nu are calitatea de învinuit și nici de inculpat”.

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile art. 6 alin. 1 și ale art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală în corelație cu cele ale art. 224 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care, în cadrul actelor premergătoare, persoanelor cu privire la care se efectuează aceste acte nu le este garantat dreptul la apărare. Aceasta pentru că alin. (1) al art. 24 din Constituție nu cuprinde distincții referitoare la existența vreunui proces sau la vreo calitate procesuală a persoanei. Această din urmă ipoteză formează obiectul de reglementare al alin. (2) din articolul precizat, care cuprinde însă accepțiunea restrânsă a dreptului la apărare (circumscris la existența unui „proces” și la calitatea de „parte” a persoanei). În opinia instanței art. 224 din Codul de procedură penală contravine prevederilor constituționale și reglementărilor internaționale invocate, în măsura în care actele premergătoare efectuate „în vederea începerii urmăririi penale” devin componente, sub aspect probator, ale procesului penal (mai precis ale fazei de urmărire penală) și au fost nesocotite dispozițiile constituționale privind garantarea dreptului la apărare. Prin urmare, conchide instanța, „accepțiunea constituțională a art. 224 alin. 3 din Codul de procedură penală nu poate fi decât aceea potrivit căreia procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă în procesul penal doar în măsura în care a fost garantat dreptul la apărare, în sensul larg al sintagmei, care include și posibilitatea folosirii avocatului”.

Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 alin. 2 și ale art. 258 din Codul penal instanța arată că «Legea fundamentală reglementează prin lege organică „statutul funcționarilor publici” [art. 72 alin. (3) lit. i) din Constituție] și „regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele și protecția socială” [art. 72 alin. (3) lit. e) din Constituție]. Normele juridice ale art. 147 alin. 2 și art. 258 din Codul penal nu anulează această distincție. La rândul lor, ele sunt cuprinse într-o lege organică — Codul penal în acord cu art. 72 alin. (3) lit. f) din Constituție». În concluzie apreciază excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 alin. 2 și art. 258 din Codul penal ca fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că „art. 24 din Constituție, astfel cum este formulat, exprimă conținutul dreptului la apărare, în cele două accepțiuni ale sale: dreptul la apărare care cuprinde

totalitatea drepturilor și regulilor procedurale care oferă persoanei posibilitatea de a se apăra împotriva acuzațiilor ce i se aduc și posibilitatea folosirii unui avocat. Atât art. 6 alin. 1, cât și art. 172 nu fac altceva decât să transpună în Codul de procedură penală garanțiile constituționale menționate mai sus, prin acordarea posibilității părților de a avea garantat, pe tot parcursul procesului penal, dreptul de apărare și de a beneficia, în cursul urmăririi penale, de un avocat. În ceea ce privește art. 224 din Codul de procedură penală, simpla instituire a posibilității efectuării, în vederea începerii urmăririi penale, a unor acte premergătoare nu este de natură a aduce atingere dreptului la apărare, atâta timp cât acesta este pe deplin respectat în cursul procesului penal — actele premergătoare efectuându-se în vederea începerii urmăririi penale, deci înaintea începerii procesului penal”.

Prin urmare, arată Guvernul, art. 6 alin. 1, art. 172 și art. 224 din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor art. 24 din Constituție.

În ceea ce privește concordanța cu prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se arată că „art. 6 pct. 3 lit. a)—d) acordă dreptul oricărui acuzat de a fi informat, în termenul cel mai scurt, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa”. Astfel, consideră Guvernul, noțiunea de „acuzație” trebuie definită conform convenției mai mult în sens material decât formal și se referă la „existența unei notificări din partea autorităților cu privire la impunerea săvârșirii unei infracțiuni”. În acest sens este suficientă luarea unor măsuri care să presupună existența unei astfel de imputări și care să antreneze consecințe importante cu privire la situația persoanei suspectate (*cazurile Deweer împotriva Belgiei, 1980, Foti și alții împotriva Italiei, 1982*).

Ceea ce este important pentru existența unei „acuzații”, se arată în continuare, este momentul în care autoritatea competentă exprimă în mod neechivoc opinia că persoana vizată este autorul faptei în cauză. Determinarea acestui moment este importantă atât pentru calcularea „termenului rezonabil” în care trebuie soluționată o cauză, cât și pentru determinarea timpului necesar unei persoane acuzate de a-i pregăti apărarea. Prin urmare, arată Guvernul, art. 6 alin. 1, art. 172 și art. 224 din Codul de procedură penală nu încalcă art. 6 pct. 3 lit. a) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și, pe cale de consecință, nici art. 20 alin. (1) din Constituție.

Referitor la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 147 alin. (1) și art. 258 din Codul penal se arată că reglementările art. 246—250 din Codul penal referitoare la „funcționari publici” se aplică și celorlalți funcționari. În acest sens face referire la practica Curții Constituționale care, prin numeroase decizii, dintre care se menționează Decizia nr. 35/1994, rămasă definitivă prin Decizia nr. 108/1994, Decizia nr. 130/1994, rămasă definitivă prin Decizia nr. 28/1995, și Decizia nr. 81/1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 76/1997, a statuat că reglementările referitoare la noțiunile de „funcționar public” și „funcționar”, inclusiv cele legate de infracțiunile săvârșite de aceștia, sunt de nivelul legii.

În subsidiar, răspunzându-se criticilor aduse de autorul excepției, se arată că atât Codul penal, cât și Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici sunt legi organice, iar neconcordanța care se susține că ar exista între art. 147 din Codul penal și dispozițiile din Legea nr. 188/1999 nu ridică o problemă de ordin constituțional, ci o problemă de interpretare juridică.

În concluzie, se apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 raportat la art. 258 din Codul penal este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit.c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. 1, art. 172 alin. 1 și ale art. 224 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 147 alin. 2 și art. 258 din Codul penal, al căror conținut este următorul:

— Art. 6 alin. 1 din Codul de procedură penală: *„Dreptul de apărare este garantat învinutului, inculpatului și celorlalte părți în tot cursul procesului penal.“;*

— Art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală: *„În cursul urmăririi penale, apărătorul învinutului sau inculpatului are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală și poate formula cereri și depune memorii. Lipsa apărătorului nu împiedică efectuarea actului de urmărire penală, dacă există dovada că apărătorul a fost încunoștințat de data și ora efectuării actului.“;*

— Art. 224 din Codul de procedură penală: *„În vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare.“;*

De asemenea, în vederea strângerii datelor necesare organelor de urmărire penală pentru începerea urmăririi penale, pot efectua acte premergătoare și lucrătorii operativi din Ministerul de Interne, precum și din celelalte organe de stat cu atribuții în domeniul siguranței naționale, anume desemnați în acest scop, pentru fapte care constituie, potrivit legii, amenințări la adresa siguranței naționale.

Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.“;

— Art. 147 alin. 2 din Codul penal: *„Prin «funcționar» se înțelege persoana menționată în alin. 1, precum și orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei alte persoane juridice decât cele prevăzute în acel alineat.“;*

— Art. 258 din Codul penal: *Dispozițiile art. 246—250 privitoare la funcționarii publici se aplică și celorlalți funcționari, în acest caz maximul pedepsei reducându-se cu o treime.“*

Textele constituționale care se susține că ar fi încălcate sunt cele cuprinse în art. 20, art. 24 alin. (1) și în art. 72 alin. (3) lit. i) și l):

— Art. 20: *„(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.“;

— Art. 24 alin. (1): *„Dreptul la apărare este garantat.“;*

— Art. 72 alin. (3): *„Prin lege organică se reglementează:[...]*

i) statutul funcționarilor publici; [...]

l) regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele și protecția socială;“.

Totodată se arată că sunt încălcate și dispozițiile art. 6 pct. 3 lit. a)—d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora: *„Orice acuzat are, în special, dreptul:*

a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa;

b) să dispună de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării sale;

c) să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare pentru a plăti un apărător, să poată fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer;

d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării [...].“.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că, în esență, autorii excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile art. 6 alin. 1 și ale art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală, întrucât acestea limitează exercițiul dreptului la apărare al învinutului și al inculpatului, asigurându-l doar pe parcursul procesului penal, iar nu și în faza premergătoare procesului, deși, în temeiul art. 224 din același cod, organul de urmărire penală efectuează numeroase acte de cercetare anterior declanșării procesului penal. Se susține că organul de urmărire penală nu este obligat să încunoștințeze persoana cercetată în legătură cu actele premergătoare și nici să asigure acesteia exercitarea dreptului la apărare și asistarea apărătorului la efectuarea acestor acte. În consecință, se apreciază că aceste texte din Codul de procedură penală contravin art. 24 alin. (1) din Constituție și art. 6 pct. 3 lit. a)—d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește dispozițiile art. 147 alin. 2 și art. 258 din Codul penal autorii excepției consideră că aceste dispoziții sunt neconstituționale, deoarece, potrivit art. 72 alin. (3) lit. l) din Constituție, regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele și protecția socială se stabilește tot prin lege organică. Or, susțin aceștia, față de această diferențiere stabilită de Constituție în regimul juridic al *„Funcționarilor publici“* și în regimul general privind raporturile de muncă, este evident că dispozițiile art. 147

alin. 2 și ale art. 258 din Codul penal, care anulează distincția făcută de Legea fundamentală, sunt neconstituționale.

I. În legătură cu susținerea potrivit căreia dispozițiile art. 6 alin. 1, cât și cele ale art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă prevederile art. 24 alin. (1) din Constituție, Curtea Constituțională constată că, dimpotrivă, aceste dispoziții transpun în norme procedurale, pentru inculpat, învinuit și celelalte părți ale procesului penal, pe tot parcursul acestuia, principiul constituțional al dreptului la apărare, precum și dreptul acestora de a fi asistați de apărător.

Curtea constată, de asemenea, că, în conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. 1 din Codul de procedură penală, „*Procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale, cât și în cursul judecării, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege*”. Art. 224 din Codul de procedură penală reglementează posibilitatea efectuării unor acte premergătoare începerii procesului penal. Faza actelor premergătoare nu este parte componentă a procesului penal și, într-adevăr, pentru această fază nu este reglementată asigurarea exercitării dreptului la apărare. Este de observat însă că, potrivit prevederilor art. 224 alin. 1 din Codul de procedură penală, actele premergătoare se efectuează „în vederea începerii urmăririi penale”.

Începerea urmăririi penale se dispune, de principiu, *in rem*, atunci când există date cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, astfel cum prevede art. 228 alin. 1 din Codul de procedură penală, potrivit căruia „*Organul de urmărire penală sesizat în vreunul din modurile prevăzute în art. 221 dispune prin rezoluție începerea urmăririi penale, când din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate nu rezultă vreunul din cazurile de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale prevăzute în art. 10, cu excepția celui de la lit. b1)*”. Începerea urmăririi penale se dispune *in personam* numai dacă există în același timp suficiente date și cu privire la persoana autorului infracțiunii.

Totodată alin. 3 al art. 224 din Codul de procedură penală prevede că „*Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă*”. Rezultă deci că în această fază, cu excepția procesului-verbal menționat în textul citat, nu pot fi efectuate acte care să constituie mijloace de probă în sensul prevederilor art. 64 din Codul de procedură penală și care să vizeze o anumită persoană, bănuită ca fiind autorul infracțiunii. Așadar, sub acest aspect excepția este neîntemeiată.

II. Curtea Constituțională constată că este neîntemeiată și cea de-a doua critică de neconstituționalitate, referitoare la încălcarea prevederilor art. 6 pct. 3 lit. a)—d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând această critică, Curtea reține că art. 6 pct. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale reglementează „*drepturile acuzatului*”. În sensul acestui articol noțiunea de „*acuzat*” privește persoana căreia i se impută, formal și explicit sau implicit, prin efectuarea unor acte de urmărire penală îndreptate împotriva sa, săvârșirea unei infracțiuni. Așa cum s-a arătat și anterior, potrivit regulilor procedurii penale române, asemenea acte se efectuează doar în cursul procesului penal, în condițiile asigurării exercitării dreptului la apărare prevăzut la art. 24 din Constituție.

Față de cele arătate Curtea reține că textele de lege criticate nu contravin art. 24 din Legea fundamentală nici prin raportarea lor la prevederile art. 6 pct. 3 lit. a)—d) din Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale, prevederi aplicabile potrivit dispozițiilor art. 20 din Constituție, excepția de neconstituționalitate urmând să fie respinsă și sub acest aspect.

De altfel, asupra constituționalității dispozițiilor art. 6 alin. 1, art. 172 alin. 1 și art. 224 din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 210 din 26 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 5 martie 2001. Prin această decizie Curtea a respins, cu majoritate de voturi, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1, art. 172 alin. 1 și art. 224 din Codul de procedură penală, prin raportare la art. 24 din Constituție, precum și la art. 6 pct. 3 lit. a)—d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Atât considerentele, cât și soluția din decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față. Așa fiind, întrucât nu au intervenit împrejurări noi de natură să modifice această jurisprudență, Curtea Constituțională urmează să respingă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1, ale art. 172 alin. 1 și ale art. 224 din Codul de procedură penală.

III. De asemenea, Curtea observă că și cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 147 alin. 2 și ale art. 258 din Codul penal s-a mai pronunțat. Astfel, prin Decizia nr. 192 din 12 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 9 ianuarie 2001, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 147 alin. 1 și 2 și ale art. 258 din Codul penal. În considerentele acestei decizii Curtea a reținut că: „Prin art. 258 din Codul penal se prevede incriminarea faptelor prevăzute de art. 246—250 și în cazurile în care autorul nu are calitatea de «*funcționar public*», ci este un alt «*funcționar*», făcând distincție doar sub aspectul limitelor pedepsei aplicabile. Stabilirea condițiilor pentru îndeplinirea cerinței de subiect activ calificat în cazul anumitor infracțiuni intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a reținut în mod constant că noțiunea generală de «*funcționar*» nu este de nivel constituțional, iar reglementările referitoare la «*funcționar*», inclusiv cele legate de infracțiunile săvârșite de funcționari, sunt de nivelul legii. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 81 din 15 iulie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 76 din 22 aprilie 1997, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 10 septembrie 1997. De altfel, prin Decizia nr. 178 din 17 decembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999, Curtea Constituțională a constatat constituționalitatea dispozițiilor art. 147 alături de cele ale art. 145, 248 și 248¹ din Codul penal.”

Considerentele care au stat la baza soluțiilor anterioare, privind aceste dispoziții legale, sunt valabile și în prezenta cauză, neexistând motive sau elemente noi care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții. Așa fiind, urmează să fie respinsă și critica referitoare la dispozițiile art. 147 alin. 2 și ale art. 258 din Codul penal.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 224 din Codul de procedură penală,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1, ale art. 172 alin. 1 și ale art. 224 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 147 alin. 2 și ale art. 258 din Codul penal, excepție ridicată de Marta Toader și Oprea Voinea în Dosarul nr. 1.184/2000 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 159

din 15 mai 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32

din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Lucian Mihai	— președinte
Constantin Doldur	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Cătălin Stan, Anca Dorina Stan și Cătălin Andrei Stan în Dosarul nr. 12.551/2000 al Judecătoria Sectorului 2 București.

La apelul nominal au răspuns autorii excepției, prin avocat Eugen Ostrovski, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Avocatul autorilor excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, arătând că dispozițiile art. 32 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe contravin prevederilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, deoarece stabilesc regimuri juridice distincte aplicabile persoanelor fizice române în funcție de criteriul averii. Or, „criteriile după care Constituția și Declarația Universală a Drepturilor Omului permit a se face distincții nu pot fi decât cu totul altele decât cele prevăzute la art. 4 alin. 2 și, respectiv, la

art. 2“. Se creează astfel o vădită disproporție între scopul urmărit de legiuitor — protecția cetățenilor cu venituri mai mici decât venitul mediu lunar net pe economie — și mijloacele folosite pentru realizarea acestui scop. În susținerea argumentelor se depun note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca fiind nefondată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale referitoare la prevederile legale criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 decembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 12.551/2000, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe**, excepție ridicată de Cătălin Stan, Anca Dorina Stan și Cătălin Andrei Stan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 32 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 sunt neconstituționale, întrucât asigură dreptul la locuință și o protecție socială pentru chiriașii al căror venit net lunar pe membru de familie este mai mic decât salariul mediu net lunar pe economie, situație în care nivelul maxim al chiriei nu poate depăși 25% din venitul net lunar pe familie, în timp ce pentru restul chiriașilor chiria nu este în nici un fel plafonată, nivelul

acesteia fiind lăsat la liberul arbitru al proprietarilor. Aceasta ar duce, susțin autorii excepției, la încălcarea principiului universalității și supremației legii, prevăzut la art. 15 din Constituție, cu referire la art. 20 alin. (1) din Constituție, coroborat cu art. 25 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Judecătoria Sectorului 2 București, exprimându-și opinia, consideră excepția ca fiind neîntemeiată, arătând că textele criticate nu contravin prevederilor art. 15 din Constituție, deoarece acest text „consacră atitudinea generală și abstractă a cetățenilor de a beneficia de toate drepturile și libertățile consacrate de legi, ceea ce nu înseamnă că în concret toți cetățenii vor beneficia de toate aceste drepturi, prin lege putându-se stabili anumite condiții, care însă nu contravin principiului universalității, cum ar fi, spre exemplu, dreptul anumitor categorii de persoane de a beneficia de acordarea unei locuințe sociale“.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază, de asemenea, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că principiul universalității drepturilor și obligațiilor nu semnifică uniformitatea reglementării acestor drepturi și obligații. Pe de altă parte, întreaga reglementare cuprinsă în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 este în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, având în vedere apărarea unor drepturi fundamentale ale omului, rațiunea adoptării acestei ordonanțe fiind prelungirea contractelor de închiriere și protecția chiriașilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999), dispoziții al căror conținut este următorul: „(1) Pentru locuințele proprietate particulară a persoanelor fizice și juridice prevăzute la art. 2—7, chiria se stabilește prin negociere între proprietar și chiriaș cu ocazia încheierii noului contract de închiriere.

(2) În acest caz, nivelul maxim al chiriei nu poate depăși 25% din venitul net lunar pe familie, dacă venitul mediu net lunar pe membru de familie este mai mic decât salariul mediu net lunar pe economie.

(3) Dispozițiile art. 31 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.“

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile legale criticate contravin dispozițiilor art. 15 și ale art. 20 alin. (1) din Constituție, care prevăd:

— Art. 15: „(1) Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

(2) Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.“;

— Art. 20 alin. (1): „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.“

Se mai susține, de asemenea, că prin textul de lege criticat se încalcă și prevederile art. 25 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, prevederi care stabilesc: „Orice persoană are dreptul la un nivel de viață corespunzător asigurării sănătății sale, bunăstării proprii și a familiei, cuprinzând hrana, îmbrăcămintea, locuința, îngrijirea medicală, precum și serviciile sociale necesare, are dreptul la asigurare în caz de șomaj, de boală, de invaliditate, văduvie, bătrânețe sau în alte cazuri de pierdere a mijloacelor de subsistență ca urmare a unor împrejurări independente de voința sa.“

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează să fie respinsă.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, în ansamblu, precum și unele dintre articolele ei au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, iar Curtea Constituțională, prin mai multe decizii, a statuat în sensul constituționalității lor. Astfel, prin Decizia nr. 88 din 4 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000, respingând excepția de neconstituționalitate în susținerea căreia se invoca încălcarea unora dintre textele constituționale avute în vedere și în cauza de față, precum și încălcarea art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, Curtea a reținut că prevederile ordonanței criticate nu contravin principiului egalității în drepturi a cetățenilor, deoarece egalitatea între cetățeni nu împiedică stabilirea unor restricții sau limitări ale dreptului de proprietate. Cu privire la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 20, coroborate cu cele ale art. 25 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, Curtea a statuat că „Guvernul a avut în vedere tocmai apărarea acestor drepturi fundamentale ale omului, rațiunea adoptării ordonanței fiind protecția chiriașilor și prelungirea contractelor de închiriere“. De asemenea, pentru aceste din urmă argumente, „Curtea reține că nu au fost lezate nici dispozițiile art. 43 alin. (1) din Constituție, prin care se consacră obligația statului de a asigura cetățenilor un nivel de trai decent“.

Așa fiind, ca urmare a constatării prin decizia menționată a constituționalității Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999, în ansamblu, prin raportare la unele dintre prevederile constituționale și internaționale de care și în prezenta cauză se pretinde că au fost încălcate, și întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine reconsiderarea celor anterior statuate, rezultă că prevederile art. 32 din ordonanța criticată prin prezenta excepție sunt constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA,

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Cătălin Stan, Anca Dorina Stan și Cătălin Andrei Stan în Dosarul nr. 12.551/2000 al Judecătoria Sectorului 2 București. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL INDUSTRIEI ȘI RESURSELOR

ORDIN

privind aprobarea unor reglementări tehnice pentru recipiente — butelii

Ministrul industriei și resurselor,
având în vedere Programul național de armonizare legislativă care în capitolul „Libera circulație a mărfurilor“ include preluarea directivelor din domeniul recipientelor sub presiune și adaptarea la progresul tehnic a reglementărilor existente,
în temeiul prevederilor Acordului european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 1 februarie 1993, ratificat prin Legea nr. 20/1993,
în conformitate cu prevederile art. 6 și ale art. 9 pct. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 19/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Industriei și Resurselor, cu modificările ulterioare,
emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă următoarele reglementări tehnice:

1. Reglementări tehnice cu privire la prevederi comune pentru recipiente sub presiune și metode de verificare a acestora, RT 76/767, prezentate în anexa nr. 1.

2. Reglementări tehnice specifice categoriei de recipiente — butelii pentru gaz, executate din oțel fără sudură, RT 84/525, prezentate în anexa nr. 2.

3. Reglementări tehnice specifice categoriei de recipiente — butelii pentru gaz, executate din aluminiu nealiat și aliaje cu aluminiu fără sudură, RT 84/526, prezentate în anexa nr. 3.

4. Reglementări tehnice specifice categoriei de recipiente — butelii pentru gaz, executate din oțel nealiat sudate, RT 84/527, prezentate în anexa nr. 4.

Art. 2. — Organismul de control desemnat pentru verificarea respectării prevederilor reglementărilor tehnice prevăzute la art. 1

este Inspecția de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat — ISCIR, care funcționează în subordinea Ministerului Industriei și Resurselor. În acest scop, în cadrul ISCIR se înființează o structură distinctă până la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

Art. 3. — Lista cuprinzând organismele de inspecție desemnate de Ministerul Industriei și Resurselor pentru evaluarea recipientelor care fac obiectul reglementărilor tehnice prevăzute la art. 1 va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data intrării în vigoare a prezentului ordin urmând să fie actualizată periodic.

Art. 4. — Anexele nr. 1—4*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin va intra în vigoare la 6 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

București, 19 aprilie 2001.
Nr. 113.

*) Anexele nr. 1—4 se publică ulterior.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, str. Izvor nr. 2—4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro